

OBČASNÍK PŘÍCHOVICKEHO SKAUTSTVA

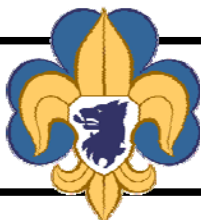
PROTLAK

BR

Tábor 2010, Sjíždění Otavy, Závody vlčat a světlušek...

XV. ROČNÍK

ZÁŘÍ 2010

OBSAH

Tábor skauti – Čára	3
Jak tábořili skautky – Skřítek	4
Tábor vlčata – Haník	6
Tábor světlušky – Kikina	8
Krajské kolo ZVAS – Skřítek	9
Relí Monte Libušín – Špunt	11
Dodatek k RLM – Prach	13
Sjíždění řeky Otavy – Indi a Spinky	15
Šumavský vandr – Zvěd	16
Jak jsme (ne)jeli Otavu – Bop	18
Okresní kolo ZVAS – Kikina	20

Tábor 2010 - Skauti

Školní rok utekl jako voda v potoce a ani jsme se nenadáli a byl zde opět tábor. Akce, jejíž příprava stojí hodně úsilí, ale vše se posléze vrátí v podobě krásných zážitků ze 14 dnů prožitých v přírodě stranou od všedního života. Letos jsem se na tábor poprvé vypravil v roli vůdce skautů, a tak je mým úkolem napsat pár řádků o tom, co jsme společně se silnou devítičlennou skupinou (Máňa, Vrut, Kája, Tučňák, Johny, Vašek, Jindra, Vojta a Pavouk) prožili.

Počasí bylo letos doslova opačné než loni. Blátivou, mokrou a studenou Drnovku 2009 vystřídala vyprahlá a horká Drnovka 2010. Počasí hezké, ale někdy až příliš. Díky těmto vedrům jsme velkou část programu strávili ve Pteníně na koupališti, kam jsme si hravě dojeli na kole. Drnovka

byla jako již bohužel každý rok nekoupatelná. Kluci se zde patřičně vyblbli, vykoupili tamější občerstvení a měli příležitost si splnit odbornost Plavání.

Nedílnou součástí programu byli samozřejmě výpravy a to ať „cyklo“ tak „pěšo“. Na celodenní cyklovýpravu jsme letos stejně jako před lety vyrazili do Klatov a všem se tam dozajista líbilo. Několik výprav vedlo do Merklína na softbalové hřiště, kde si kluci zase po roce vyzkoušeli svůj um a také nově zakoupené rukavice.

V neposlední řadě se samozřejmě musím zmínit i o etapové hře, která byla letos společná se skautkami. Dvě družiny skautek a dvě družiny skautů zavítaly do Jižní Ameriky, kde putovaly k prameni řeky Orinoko po stopách první expedice, která se o dosažení pramene pokusila a již se nikdy nevrátila. Boje to byly tuhé v rozličných etapách, které prověřily všechny dovednosti účastníků expedic. Ač to do poslední chvíle nevypadalo, tak hoši potvrdili svou kvalitu.

To, co jsem namátkou uvedl, pochopitelně není vše, co jsme na táboře podnikali. To by vydalo ještě na několik stránek. Pohádkový les, diskotéka, přenocování v tee-pee, RR day, atd. Vašek, Vojta, Jindra a Pavouk složili svůj skautský slib. Nebudu vás však dál trápit. Myslím, že letošní tábor se opět vyvedl a příští bude určitě opět o něco lepší.

Čára

JAK TÁBOŘILY SKAUTKY???

Především ve velkém počtu- A to je super! Po několika letech jsme hned první večer slavnostně vytvořily dvě zbrusu nové družiny skautek a zakopaly zakládací listiny. Kromě zkušených skautek posílily řady našeho oddílu ještě nové dušičky od světlušek- Žabka, Žužu a Borůvka. Starší skautky pro ně vyrobily hezkou světelnou slavobránu a několika pěknými slovy je přivítaly v oddíle skautek.

Vodně a podvodně- Letošní tábor byl mimořádný také díky počasí. Na Drnovce jsme prožili krásných, horkých a slunečných čtrnáct dní. Téměř každodenní návštěvy koupaliště ve Pteníně si skautky parádně užívaly.

Plavaly, potápěly se, skákaly, hrály nejrůznější „mokrý“ hry a taky plnily odborku Plavkyni.

Jako průzkumnice- A to ne samy, ale společně s bratry skauty-průzkumníky. Celotáborová hra provedla jednotlivé družinky neboli expedice k pramenům Orinoka po stopách staré výzkumné výpravy. Snad každá družina se do jednotlivých etap vrhala s nadšením a vervou, někdy úspěšně, jindy méně. Těžko říct, zda by se jistá expedice ve skutečnosti uživila chlebem, který víc než cokoli jiného připomíná hroudu uhlí a to vzhledem i vůní. Zásah šípem by chudák indián asi taky nepřežil (ale tím šípem to nebylo-zeptejte se zachránců...). Na druhou stranu, pokud by se na tábor valila vlna z protržené hráze přehrady, můžete si být zcela jistí, že skauti a skautky popadnou všechny svoje věci a bleskurychle vše přestěhují do lomu, aby se zachránili. Že je důležité nevzdávat se a poradit si i v neznámé krajině kolem řeky Orinoko a bez mapy – o tom by vám zase povyprávěla expedice skautek.

Sportovně- Zdraví, sílu hledej v sýru a ve sportu ☺. Kromě pravidelných ranních rozvíček (a už ne tak pravidelných chviliek otužování) skautky s chutí tančily aerobic s Janou, bojovaly při hodině karate se Sandrou, hrály přehazovanou a ringo, brázdily vody Drnovky na lodích, vyzvaly skauty

k utkání v softballe a taky šláply do pedálů a na cyklovýpravě zdolaly Křížový vrch.

Závěrem bych dodala, že jsem určitě zapomněla na spoustu dalších aktivit, které na táboře proběhly, ale důležité je, že se velmi zdařilo a kdybyste se skautek zeptali, tak vám všechny řeknou, že se už teď mooooóoc těší na další. A já samozřejmě s nimi 😊😊😊.

Skřítek

Tábor – vlčata

V tradičním termínu, o něco méně tradičním počtu a zcela

netradičním složení vůdců začínají táborové dny vlčat na Drnovce. Je 5. července, vlčat je sedmnáct a na povel je máme já, Špunt, Jágr, Zvěd, o

svátcích a víkendech také Rajče. Máme obavy, zda to zvládneme, největší obavy mám já. Jak se zanedlouho ukáže, mé obavy byly liché, i když ne docela. Vlčata nám dávají sice zabrat, ale je s nimi sranda, mnohdy jsou mně inspirací, jindy překvapí... Nemuseli jsme řešit žádný větší problém.

Stejně jako světlušky se snažíme jejich pozornost zaujmout úvodní scénkou, která zahajuje celotáborovou hru, obřadem, kdy se indiánský kmen dozvídá, že jim byl uloupen amulet, který je vždy ochraňoval. Lupičem je Bob Sendy a družiny jsou požádány indiány, aby jim pomohly Sendyho dopadnout, a zachránit tak čarovný amulet. Vyrábíme indiánské kostýmy, nechybí čelenky z ptačích per. Boj začíná. Hledají starého indiána, který jim k tomu poví více, přitom sbírají léčivé byliny a luští důležitou zprávu, poté prochází soutěskou střeženou bandity, kteří neváhají a střílejí po našich družinách jak jenom mohou, ne všichni zůstanou ušetřeni (☺). To je teprve ale jen začátek. Ve vysokém lese mají co dočinění s divokými šelmami (kterými není nikdo jiný, než naši mladí a divocí roveři), další nástrahy přírody čekají v lomu. Není ovšem nic napínavějšího než noční stezka odvahy, kterou musejí absolvovat všichni členové – s tou si poradí nadmíru skvěle, až si s Kiki říkáme, jestli bychom to také tak dobře a rychle zvládly. Opět se střetávají s bandity a tentokrát jde skutečně do tuhého, utkávají se ve střelbě téměř jeden na jednoho. Jsme téměř u konce, banditi zneškodněni, Bob Sendy dopaden, amulet nalezen. Dochází k předání amuletu indiánskému kmeni a nezbývá než slavit vítězství dobra nad zlem.

Etapová hra ale není vším, co na vlčata čeká. Probíráme se nováčkovskými zkouškami, abychom na posledním táborovém ohni mohli složit slavnostní slib, vyrábíme lodičky, nože, totemy a jiné výrobky z kůry a ze dřeva, trochu se bojíme, ale především bavíme v pohádkovém lese, paříme na diskošce, na kterou přijíždí dokonce sám velký Koza ☺, aby zastal funkci DJ. Vlčata, ale i světlušky, skauti i skautky se zúčastňují tradičního roverského dne v opět netradičních sportovních disciplínách. Některá vlčata plní odbornou zkoušku-vlčka- Atletu, ovšem splní ji pouze dvě vlčata. Za to bobříků si „odnáší“ každé vlče, myslím, dostatek. Pepa splnil vysoce hodnocenou zkoušku Tři bílé tesáky. Večer jsme si pravidelně četli jeden z příběhů známé Správné pětky, který kluci neobyčejně hltali. Vlčata si ale

také užívala sportovně – a to v režii Jágra, který pro ně skvěle připravil různá utkání v několika sportech, např. v řecko římském zápase. Nechyběly zpívanky při kytaře v teepee (vlčata vyslovují „typíčko“ ☺).

Nejvíce času ovšem letos trávíme u vody, buď ve Pteníně na koupališti nebo v naší zelenohnědé Drnovce. Je přišerné horko, ale na extrémní počasí, byť opačného charakteru, jsme my na Drnovce přece dávno zvyklí.

Děkuji za pomoc Špuntovi, také Jágrovi – a to zejména za přípravu her a sportíků, Zvědovi za vždy přítomnou ochotu pomoci s čímkoli, o co byl požádán i nepožádán, roverům děkuji za přípravu a sehrání indiánského kmene a za přípravu a zrealizování otvírání Drnovky a skautům a skautkám za přípravu pohádkového lesa. Děkuji všem, kteří se podíleli na přípravě etapovky a zodpovědně úkoly připravili a v neposlední řadě všem těm, kteří se podílejí na hladkém chodu tábora, těm, kterým záleží na tom, abychom pro děti dělali kvalitní program v souladu se skautskými principy a abychom jim šli ve všem příkladem. Děkuji vlčatům, že to se mnou vydrželi.

Haník

TÁBOR SVĚTLUŠKY

Jak prožily světlušky nejteplejší tábor posledních let? Doufám, že tábor naplnil jejich očekávání. Miki, Perníček, Ťapka, Obřík, Lišče, Lucka i nejmladší Zpěvačka s Kotětem vzpomínaly na první schůzce v září na tábor s úsměvem a plny zážitků. Podařilo se jim vyhrát nad vlčaty v celotáborové hře, dopadnout Boba Sendyho a najít zázračný amulet. Vžít se do rolí indiánských bojovnic jim nedělalo žádný problém.

První večer patřil rozloučení s Žužu, Žabkou a Borůvkou, které přestoupily ke skautkám. Tropické počasí často znemožňovalo připravený program. O to víc jsme si letos užily vodu a vodní radovánky nejen v Drnovce, ale i v Pteníně. V lovení bobříků byla nejlepší Miki, která získala všech deset bobrů. Bobřík odvahy měl letos netradiční formu - projít pohádkový les jednotlivě nebylo jednoduché, ale statečně to zvládly všechny. Tři kapky rosy

po táboře pyšně na kroji nosí čtyři nejstarší světlušky. Čas zbyl i na plnění hvězdiček a světýlek.

Při celodenní výpravě jsme dobývaly zříceninu hradu Lacembok a zachraňovaly princeznu od skalního draka. Vše se podařilo. Při večerníčkách jsme poznaly celý příběh Lucinky a kouzelné lucerny (touto knihou je inspirován nový symbolický rámeček světlušek). Roverský den, táboráky, diskotéka i táborová kuchyně neměly chybu. Naplánovaný táborový program se vydařil a pro děti byl doufám pestrý a nezapomenutelný.

Kikina

KRAJSKÉ KOLO ZÁVODU VLČAT A SVĚTLUŠEK

Nastal první červnový víkend a s ním i další kolo ZVAS pro všechny družinky, které postoupily z kola základního. Je moc dobře, že mezi nimi byla i jedna hlídka našich starších světlušek a hlídka příchovických vlčat. A tak

v sobotu vyjela z Příchovic velká posádka natěšených závodníků, závodnic a jejich doprovodů do Plzně-místa konání závodu. Počasí nám přálo, sluníčko svítilo až moc. Závod byl zahájen slavnostním nástupem v krojích, kde bylo představeno i několik mimozávodních soutěží a aktivit. Jedna z nich- přetahování

lanem, velmi zaujala naše světlušky. Akčně se vrhaly do přetahovacích duelů s ostatními družinami a nakonec si odnesly odměnu pro celkového vítěze v přetahování a taky nepsaný titul největších siláček 😊. Obě naše družiny vyběhly na trať někdy kolem poledne. Čekalo na ně asi deset různých stanovišť. Připomenu třeba stavbu stanu, hašení požáru, lanovou dráhu nebo zdravotvědu. A jak to dopadlo? V dívčí kategorii obsadila Modrá šestka světlušek krásné třetí místo a naše vlčata byla mezi chlapci čtvrtá. Myslím, že obě hlídky si zaslouží velkou pochvalu a taky malou odměnu 😊.

PS: Světlušky dostaly odměnu v podobě pozvání ke Kikině na zahradu na úžasný lentilkový-jahodový dort. Mňam!

Skřítek

Relí Monte Libušín (1. část)

Na letošní (mé první) RML jsme se vydali ve třech dvoučlenných družstvech: Prach +Rajče, Jágr+ Zvěd a já (Špunt) s naší pomocnou silou u vlčat a doufám i budoucí rangers-Smajlou. Bohužel ale Prach nemá mikrobus, a proto Jágr se Zvědem jeli vlakem a my zbylí tedy frčeli autem a s pár zastávkami na záchod (pro holky na benzíně a pro Rajčeho zase něco extra, tedy na dálnici u krajnice) jsme cestu pokojně zvládli. Po zabydlení a seznámení se se spolubydlíci v pokoji se naše šestičlenná

Foto: Mates

výprava rozhodla obhlédnout terén a navštívit nedaleký rytířský tábor. Ne však na dlouho, protože všechny účastníky zítřejšího závodu čekala noční hra plná obíhání úřadů, papírování a rozčilování.

Ani nevím, jak noc přešla v ráno, přišlo mi to, jako bych ani nestačila zavřít oči, ale věta „Za pět minut odjíždíme“ všechny rázem postavila na nohy. Asi tak po sedmi minutách všichni opravdu seděli v autobuse se zavázanýma očima a nepatrnými zavazadly a řidič nás kamsi vezl. Asi po hodině cesty nás vysadil u jakéhosi kostelíku, kde byl start závodu. Do družinek každý dostal pastelky, podivnou mapu, pár dalších papírů a balonek, o který se měl každý celou cestu starat a donést ho do cíle nafouklý. Teď už jen chvilka přemýšlení, jak ta mapa funguje a závod mohl začít. Někdo poklusem, někdo rozvážnou chůzí, ale všichni se vydali stejným směrem, a tak nebyla šance se ztratit ještě před prvním stanovištěm. Úkolem na prvním stanovišti bylo vyběhnout s asi dvacetikilovou bombou na zádech strmý kopec, najít Nema a seběhnout zase zpět. Tam nám do průvodky zapsali časy a my jsme mohli ten kopec jít znova, jelikož trasa vedla právě tamtudy. Teď už jsme šly osamoceny, nabraly jsme směr a stále ještě s úsměvem na rtech pokračovaly správnou cestou, a proto jsme dorazily i na stanoviště druhé. Tam však bylo nashromážděno strašně závodníků, proto jsme jen odpočinuly a takticky jsme se rozhodly, že bude lepší stanoviště vynechat a tím sice ztratit pár bodů, ale zase získat náskok, a tak jsme jen viděli, jak se závodníci trápí na dvoulyžích, ve kterých mají co nejrychleji projít trasu. To jsme však ještě netušily, že to je poslední stanoviště, které jsme mohly mít absolvované. Trochu nás totiž zmátla mapa, kterou jsme dostaly vytištěnou zrcadlově, a nabraly jsme jaksi špatný směr. Ovšem to nás nijak moc netížilo. Po asi patnácti kilometrech zacházky jsme se totiž shodly na jednom – přeci není důležité vyhrát, ale zúčastnit se, a tak jsme se alespoň pokochaly přírodou, zavzpomínaly, jak se asi vede našim a pokračovaly zdánlivě směrem Libušín. O tom, že jsme šly překvapivě zase špatně, nás usvědčila jakási vesnice, kterou jsme s tamními obyvateli našli jaksi totálně mimo nejen z naší původní trasy, ale také z mapky, která nám byla dána na startu. A tak jsme dostaly domácí buchty na cestu a s přáním šťastné cesty se ubíraly směrem, který by už konečně měl být správný. Dokonce jsme se i skoro našly, když jsme míjely stanoviště zdravotní a konečně sebevědomě pokračovaly do cíle. Netrvalo to dlouho a začalo nám ubývat síly, nohy hlásily, že dál už ani krok a tělo nedostatkem jídla a pití začalo stávkovat, a tak se stalo, že jsme se octly v pangejtu u silnice a

z posledních sil jsme zvedly ruku a stopovaly. Tam se na nás ale zase usmálo štěstí a zastavil nám chlápek s logem RML na tričku- pořadatel. A tak jsme mu vše povyprávěly a on nás za odměnu dovezl podívat se na zbylá stanoviště (mimo hru si je zkusit absolvovat) a hlavně do cíle...

Špunt

Dodatek k RML 2010

Vzhledem k obrovskému nasazení Špuntovy dvojice, během kterého zvládla obě děvčata nachodit neuvěřitelné kvantum kilometrů (ovšem bez kýženého efektu), jsem nucen Vám poodkrýt co doopravdy zahrnoval letošní závod. Naše ostřílená dvojice (Rajče + já) závod absolvovala bez větších obtíží. První stanoviště – běh do kopce s potápěčskou bombou na zádech (cca 30 kg) jsme zvládli bez problémů. Další stanoviště však bylo krizové. Ne kvůli těžkému úkolu (oba jsme byli přivázáni nohama k dvěma trámům a jako na lyžích prolézt překážkovou dráhu v lese), ale kvůli našemu rozhodnutí počkat, až budeme na řadě. Přišli jsme pátí, tak budeme čekat hodinku. Z hodinky se nakonec staly tři hodinky, které poznamenaly zbytek závodu. Kvůli časové tísní jsme byli nuceni vynechat asi tři stanoviště. Vůbec bych řekl, že celý závod se nás trocha smůly držela. Před příchodem na třetí stanoviště jsme trošičku zabloudili, nakonec ono najít jednu určitou chatku v chatové oblasti, která ani není zakreslena na mapě nebyl žádný med. Na třetím stanovišti jsme si měli vybrat mezi dvěma vytyčenými prostory (cca 10 x 10 metrů) a pomocí hledačky kovů najít rozházené a zahrabané červené kousky železa. Vzhledem k tomu, že jsme v časovém limitu tří minut dokázali najít jen jeden kousek a na druhou stranu jsme vyhrabali celé dveře s kovovým rámem, obdrželi jsme alespoň dvoubodový bonus za ty dveře. Cestou ke čtvrtému stanovišti jsme jedno museli vynechat a už i tak byla čtyřka trochu zajíždka. Ale stála za to. Absolvovat trať na svařeném dvojkole (sedíte na dvou skládačkách vedle sebe a říditka jsou nahrazena tyčí, které ovládá jedno

přední kolo) byla psina, šlapali jsme co jsme mohli a nevyklopili jsme se, takže úspěch.

Po tomto stanovišti jsme si sedli nad mapou a chtě nechtě vyškrtali další stanoviště. Měli jsme pár hodin na to, abychom zvládli alespoň dvě poslední stanoviště. Na prvním (patrně nejnáročnějším v celém závodě) jsme museli zdolat jakousi překážkovou dráhu završenou inteligenčně vysilujícím úkolem. Na jedné straně rybníka jsme běželi do padesátimetrové stráně, kde na stromě visely nafukovací balonky se syrovým vajíčkem uvnitř. Rajče se snažil klackem balonek roztrhnout, já měl dole vejce zachytit. To se povedlo, ovšem vajíčko bylo prasklé. Kód napsaný na vejci jsme stejně přečetli, rozběhli jsme se tedy kolem rybníka, přeručkovali a přeskočili jedno lano, přešli lano druhé, odemkli zámek s kódem, tím jsme získali klíček od trezoru a rychle zpátky. Odemkli jsme trezor a zde na nás čekal papír se sudoku. Po

enormním silovém vypětí mně dalo zabrat asi patnáct minut, ale povedlo se a mohli jsme pokračovat. Bylo skoro šest hodin, tedy oficiální konec závodu, ale ještě jsme stihli poslední stanoviště. Chůze po skákacích botách. Oblíbená

atrakce, kdy stojíte na pružných kovových nohách, můžete skákat, běhat, atd. Ovšem my jsme byli rádi za vratkou chůzi. Závěrečných pět km jsme se rozhodli zvládnout během. Až jsem se divil, čeho je člověk schopen po čtyřiceti km v nohách. Na základnu jsme dorazili chvíli před sedmou a čekal nás ještě poslední úkol tlačit dětské auto (klasická Tatra) před sebou a oběhnout s ním vytyčené kolečko. Poté jsem vysílením lehnul a ležel dalších deset minut. Výborný závod. Pak už jen sprcha, večeře a vyhlášení výsledků. Pro mne zklamání. Čtvrté místo bych před závodem bral všema deseti, ale za těchhle podmínek to bolelo. Dva body jsme ztratili na třetího a dalších pár bodů na druhou dvojici a zároveň první skautskou. Ta obdržela putovní pohár, který může rok vystavovat v klubovně. Na vítěze (neskauti) jsme neměli, ale to dlouhé čekání na druhém stanovišti nás připravilo o pohár. Ale co, za rok jedem zase a poháre třes se !!!

Prach

Sjíždění řeky Otavy

V pátek 25. června jsme se společně s krosnami sešli na přeštickém nádraží, plně vybaveni na víkendovou akci- sjíždění řeky Otavy! Nasedli jsme na vlak a odjížděli směr kemp. Jakmile jsme vystoupili z toho luxusního vlaku s technologicky vyspělými záchody (:D), vydali jsme se přímo k řece, která byla zrovna ne malý kousek od nádraží. Už z dálky jsme slyšeli zvuky Šatovy a Janiny kytary a viděli hlouček lidí tančících podle instrukcí. Dorazili jsme na místo, "ubytovali" se a rozbalili svačiny, protože jak praví moudrá sestra Beruška: "jídlo je základ!" :D. Večer jsme seděli u ohně, opékali si marshmallow a gumové medvídky a zpívali :).

Brzo ráno jsme naše stany opět zbourali, všechno po sobě uklidili a po několika pokusech uřídit loď jsme se vydali vstříc osudu. Dvojice v lodích byly následovné: Beri + já, Spinky + Veverka, Jehli + Fousek, Kostík + Panda, Špunt + Sandříčka a Skřítek. Ano, možná si řeknete, že některé dvojice byli riskantní, ale taky jsme si to mysleli :D. Prvních. několik kilometrů jsme měli za sebou, když přišel čas sjet i menší jez. Vyklepaní jak ratlíci jsme se rozjeli a....bylo to

doma. Všichni sjeli bez větších problémů až na Janu a Frankieho :D - ti to vzali s originalitou a stylově do vody zahučeli :). Přišlo i pár horších chvil (těch bylo víc), kdy jsme lodě museli přenášet. K večeru už jsme se blížili do dalšího záchytného bodu, kempu, kde jsme opět přenocovali. Postavili jsme stany, skočili se umýt a najíst se do místní "restaurace". Zahráli jsme si volejball, fotbal, seznámili se s "milými" malými obyvateli vesnice a večer nás opět čekalo posezení u ohně.

Ráno to samé. Sbalit věci, uklidit po sobě a vyrazit na poslední úsek naší víkendové cesty. Ten utekl jako nic a poté, co se většina z nás zásluhou Pandy vykoupala, jsme byli u cíle. Vynosili a vysušili jsme lodě. Rozebrali si věci a hurá domů. Byl to skvělý víkend se skvělými lidmi a i když jsme měli na rukou mozoly, něco podobného bychom rády absolvovaly znova. :) Tak snad příště a...Ahoouj!! :)

Indi a Spinky =)

ŠUMAVSKÝ VANDR

Je pondělí 2. srpna 2010 a skupinka neohrožených se schází kolem 7. hodiny na přeštickém náměstí... Kapitánem a hlavou celé akce je sestra Skřítek, zbylí členové týmu jsou Čára, Panda, Špunt, já (Zvěd) a 1 "neskaut" Čudla. Skupina se vydává na vlakové nádraží, odkud vyrážíme směrem Železná Ruda. Skoro celou cestu jsem prospal...(přemýšlím, proč jsem byl zvolen k napsání článku, když jsem nebyl při vědomí...☺). No ale dál! Po deváté hodině jsme konečně přijeli do Alžbětína, bereme krosny a může tak začít naše 3denní putování po Šumavě. Plán na první den zněl jasně, dostat se do bivak kempu na Hůrce, na naše nocoviště. Takže jsme nasadili tempo a začali šlapat... Joo z nádraží to bylo pohoda, rovinka... ale už za chvíli se terén začal dosti ošklivě zvedat nahoru a nevypadalo to na to, že po chvíli si oddychneme z nějakého kopce dolů... No ale co se dalo dělat, byli jsme přece na Šumavě, takže jsme pokračovali dál. Jedním z větších stanovišť bylo také jezero Laka, k němuž jsme směřovali, tedy my jsme k němu museli dojít... a taky že došli!! Na jezeře jsme vyndali jídlo, spoustu jídla- pro upřesnění, vaříče a pustili se do díla. Výsledek byl takový, že i Pohlreich by nad ním

slintal... Po jídle jsme začali krmit kachny a pokoušeli je i ulovit... No srandy kopec. Potom jsme sbalili věci a vyrazili na Hůrku. Tam jsme došli celkem brzy, okoukli naše stanoviště a seběhli dolů do vesnice... Po zjištění, že místní občerstvovna má zavřeno to s námi doslova praštilo na zem, a tak jsme si nějakou tu hodku dvě poleželi na trávě... Naštěstí pražilo slunce, nikdo netušil, že další dva dny ho nevidíme. K večeru jsme se vrátili do bivak kempu a co nevidíme, stanové městečko... Po poptání jsme zjistili, že se jedná o nějakou školu z Prahy, zelenáci!! Jejich rozmístění stanů nám nedávalo smysl, tak tak že zbylo místo pro nás. Postavili jsme stany, chvíli kecali a pak šli spát. Druhý den ráno jsme se najedli, zbourali vše, rozloučili se s Pražákama, po slovech, že se sejdem na Poledníku (náš cíl pro druhý den) nám nebylo moc do zpěvu a vyrazili na cestu. Počasí nebylo zrovna nej, celou noc prapršelo, nechápu, proč jsem měl mojí jedinou bundu/pláštěnku venku... takže jsem musel přežívat v mikině, oproti Čudlovi, kterej měl na sobě rovnou oblek pro chemiky nebo co to bylo. Cestou jsme šli ještě jednou přes Laku, kde jsme potkali pražský kluky a holky... opravdu nevím, jestli byli duševně v pořádku, protože v sandálech po Šumavě za takovýho počasí... Taky to bylo naposledy, co jsme je viděli. Na cestě nás zasáhlo pár přeháněk, nic co by nám zkazilo náladu ☺ a pak přišla jedna chyba... špatný odhad a my jsme se najednou ocitli v Prášilech. Nezbyvalo než to vzít na Poledník druhou stranou. Cesta jeden velkej humus... proklínání lesní správy!! ☺. Ale byli i tací, co se do toho s chutí pustili až při tom ztráceli boty, co Špunte?? No ale pak se to jaksi trhlo cestou na Prášilské jezero, vpředu 4členná skupinka ve složení Skřítek, Špunt, Čára a Panda, já kdesi za nimi funíc do kopce a za mnou někde v dáli ještě víc zmoženej Čudla... Na jezeře bylo konečně jídlo. Doplnili jsme energii a pak už jenom došli "kousek" na Poledník. Tam ten bivak kemp jedna velká hrůza. Samej hrbol... Po postavení stanů jsme se přesunuli pod rozhlednu, dojídali poslední zbytky a po čase šli spát.

Ráno byla rychlá snídaně, následné sbalení všeho možného a sestup dolů do Prášil, kde byl jeden z dalších cílů... restaurace u Michala! Tam jsme utratili zbytek peněz, ale stálo to za to. Pak jen EKObusem do Rudy, na vlak a nabrat směr Přeštice. Prostě zdařilá akce!

Zvěd

JAK JSME (ne)JELI OTAVU

Po táboře se oldskauti dohodli, že na letošní sjíždění vody zamíří na Otavu. Nedostatek dovolených nám sice zkrátil týden na prodloužený víkend, ale horký červenec sliboval i tak se na co těšit. Ve čtvrtek 5.8.10 odpoledne tedy vyrazíme. Jen aby nebylo málo vody ...

Novinkou letošního sjíždění byl i sjezd na kolech a to díky „Cyklostezce Otava“. Skupina ve složení Bop – Filip, Frenky – Johnny se vybavila místo lodí vlastními bycikly a vodu vyměnila za asfalt. Ostatní posádky ve složení Bedlák – Hanka, Šat – Skřítek, Hnída – Jana (Martin) a Laka - Láďa zůstali věrni lodím.

Cyklisté byli nuceni dopravit se do Sušice vlakem, do auta by se stejně nevešli. Na nádraží pohoda, v Klatovech při přestupu ovšem pěkná průtrž mračen. Liják pokračoval stejným směrem jako vlak, až někde u Nemilkova nabral déšť jiný směr a cyklisté se radovali. Ne dlouho. Od skupiny nakládající lodě u klubovny chodily sms typu: „Nakládáme, ale leje.“ „Nenakládáme, leje víc.“ „Nakládáme, leje míň.“ Ale pozor, v Sušici vystupují cyklisté z vlaku na suchou zem! Nebe je sice plné mraků, ale všude sucho, nikde ani kapka. Do kempu je to kousíček, cyklisté obsazují volný stůl u stánku s občerstvením batohy a jdou obhlédnout řeku. Z vody sice kameny koukají, drhnout to snad ale nebude. Za hodinu přijíždějí ostatní s loděmi a koly, zároveň s nimi se ale spouští déšť. Fofrem stavíme stany a už za tmy se scházíme u zabraného stolu. Leje. Ostatní stoly se zaplňují dalšími vodáky, všichni v duchu doufáme, že do rána snad pršet přestane. Chladný večer zahříváme vším, co stánek nabízí, bavíme se, zpíváme, povídáme...v noci odcházíme spát s tím, že ráno snad bude líp. Ouha! Ve tři ráno budíček: „Vstávat, všichni ze stanů pryč, povodňový stav! Okamžitě pryč, žene se sem voda.“ Žádná se naštěstí nepříhnila, tak měl i Bedlák, stále spící, čas vylézt. Kvůli vyhlášenému povodňovému stavu jsme ale nemohli spát u řeky, přenesli jsme tedy stany, potom kola a pak i lodě na hřiště v kempu a ve čtyři ráno znovu ulehli ke spánku. Správný vodák nevyjede dřív než v deset. V našem případě, kdy stále

pršelo, správný vodák nevyleze (ze stanu) dřív než v deset. Proč taky, když ve stánku otevírali až v devět. Pouze nezkušený Filip vstával po sedmé a společně s Bopem zahřívali lavici před stánkem do devíti, než otevřeli. Páteční dopoledne tedy přemýšlíme, co dál. Počkáme, to je jasné, ale v kempu nebo někam vyrazíme? Kofič ze zálohy (z domova) pilně sleduje internet a posílá zprávy: „Dopoledne dobrý, v poledne bude pršet, odpoledne dobrý, večer zase začne lejt.“ Skupina vodáků si půjčuje raft a jdou na řeku. Jdeme se tedy podívat s nimi, vody pěkně přibylo, i ten proud je pěkně rychlý... Raft mizí za mostem a my jsme se rozhodli, že oběd si dáme ve městě. Je jedenáct, to je tak akorát. Cestou míjíme army shop, pět po dvanácté vycházíme z prodejny a začíná pršet (Kofič fakt nekecal!). Vhodnou hospodu hledáme za deště, ale než dojíme, po dešti ani památky. Skupina se dělí, pánové zůstávají v hospodě, dámy a Frenky (plus Filip a Johny) vyrážejí do lanového centra. Tam jsme zklamáni, neboť kvůli počasí je zavřeno. Nevadí, otáčíme směr a vyrážíme na Andělíčka. Sice pěkný kopeček, ale ten výhled.... Vracíme se zpět do města, pánové změnili lokál za terasu na náměstí, usedáme tedy do vedlejší, cukrárenské terásy. A ty poháry...! Kolem páté hodiny přeháňka. Ta nás upozorní, že bychom měli myslet na cestu zpět. Po skupinkách vyrážíme do kempu, nebe není zas až tak šedivé, padá návrh, co se projet kolem řeky? Když už tu ty kola máme a na vodu to pořád nejde... Než se však dáme dohromady, spustí se liják. Večer přijíždí Láďa, který měl střídat Martina, pořád leje. Skupiny vodáků u stolů se pozměnily, někteří odjeli, jiní, co přijeli, doufají, že ráno snad bude líp... My jsme chtěli sjíždět do neděle, pokud nepřestane pršet, zítra balíme. Večer je stejně bujarý jako včera, možná víc, jsou tu čtyři kytary, zábava jede. Déšť neustává, celou noc nám vytrvale buší do stanů.

Ráno už mají někteří ve stanech mokro, jen co se probudí Šat (chvilku to trvá), voláme pro auto na loď. Přijede v poledne, balíme tedy věci, mokré stany, za deště nakládáme, takže jsme mokří jako ty stany.

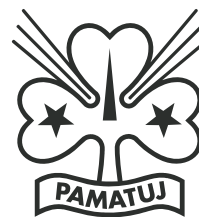
Příště snad bude líp.... ☺

BOP

OKRESNÍ KOLO ZÁVODU

VLČAT A

SVĚTLUŠEK

24. dubna jsme se vydaly společně s vlčaty do dobřanské klubovny, kde se konalo okresní kolo závodu světlušek a vlčat. Kolem osmé jsme vyjžděli z přeštického vlakového nádraží, abychom stihli zahajovací nástup v 9:00 h. Start první hlídky byl kolem desáté. Podařilo se nám sestavit 2 hlídky vlčat a 2 hlídky světlušek. A zabojovali jsme o přední příčky. Vlčata skončila na 1. místě a světlušky na 2.místě, tzn. postup na kraj pro obě hlídky = krásné výsledky! Mimo samotného závodu pro vlčata a světlušky dobřanští připravili i doprovodný program – střelba z luku a tradiční občerstvení v podobě buřtíků.

Kikina

Protlak – časopis roverů a rangers střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Skřítek(skautky), Rajče(RR, vlčata), Kiki(světlušky), Čára(skauti), Laka(oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Příchovice 237, Přeštice 33401, goat22@seznam.cz

vyšlo: 25.10.2010 **neprodejné**

<http://prichovice.skauting.cz>